

[Fibiger.]

er, at Forandringen billiggør det for de forsikringspligtige. Jeg har egentlig ikke hørt, at der har været fremsat Krav fra de forsikringspligtige om, at der kun skulde være nogle faa Selskaber. Det bør være en frivillig Sag, hvor man ønsker at forsikre sig, og det bliver den enkeltes Sag at afgøre, hvor han bliver bedst betjent, selv om der nu stilles op, at der udbetales saa meget til de tilskadekomne og saa meget til Administrationen. Nogle ønsker kun at betale faste Præmier og vil ikke risikere Efterbetaling og den Slags Ting. Der er saaledes forskellige Sammenslutninger, som, naar de søger Tilbud paa Forsikringer, undgaar de gensidige Forsikringsselskaber, fordi de paa Forhaand vil vide, hvor meget de har at betale i den 5- eller 10-aarige Periode, for hvilken de indgaar Kontrakt med Forsikringsselskaberne. Jeg tror derfor, at der vil være en hel Del Mennesker, som netop vilde sætte Pris paa at beholde private Selskaber, der forsikrer til faste Præmier.

De nye Selskaber, der oprettes, kan, forstaar jeg, faa Pligt til at genforsikre sig i Statsanstalten for Livsforsikring. Jeg er ikke saa glad for denne Udvikling, den peger hen paa et Ønske om at faa det hele ind under Statsanstalten, det er, ligesom man her begynder med Genforsikring, og efterhaanden kan det blive saaledes, at det hele overtages af Staten. Jeg er klar over, at mange indenfor Socialdemokratiet ønsker dette. Det ærede Medlem Hr. L. D. Rasmussen har saaledes tidligere som Ordfører for Socialdemokratiet været en stærk Tilhænger af det, og det synes, som om man nu stiler derhenimod ved den Begyndelse, her er gjort. Kunde den højt-ærede Minister ikke tænke sig, at man i Stedet for at oprette saadanne 4 Monopol-selskaber gav visse gensidige, ikke for smaa Sammenslutninger af Arbejdsgivere Tilla-delse til at tegne Lovforsikringer, saa blev Konkurrencen bevaret, ligesom der blev en Ansporing til den størst mulige Økonomi — at det altsaa ikke blev paa den Maade, som her er foreslaaet, at alle indenfor Industri, Haandværk og Handel skal være i eet, alle indenfor det større Landbrug i et andet, alle indenfor det mindre Landbrug i et tredie Selskab o. s. v., men at det blev saadan, at gensidige Forsikringsselskaber, naar de var store nok, kunde tegne Forsikringer, som de har gjort hidtil. Jeg spørger bare, om her ikke var en Udvej, hvis der overhovedet skal ske Forandringer, hvad jeg ikke paa det nuværende Tidspunkt

skal udtale mig bestemt om, det er jo et Spørgsmaal, man kan undersøge i Udvalget.

Det andet Punkt, den højtærede Minister nævnte, var Overgangen fra Kapitalerstatnings- til Rentesystemet. Jeg ser meget vel, at der ligger noget godt til Grund for den foreslaaede Ordning, at en Mand, der bliver helt Invalid, faar en Rentebetaling i Stedet for at faa udbetalt Kapitalen med det samme, men jeg vilde meget nødig, at man slavisk skulde følge den Regel, at de, der var under 50 pCt. Invalid, skulde have udbetalt Kapitalen, og de, der var over 50 pCt. Invalid, skulde have Renten, thi det kan jo være meget forskelligt for de forskelliges Kaar og Forhold, hvad der vil være det bedste og mest hensigtsmæssige for dem netop med Henblik paa, hvordan de kan skabe sig nye Stillinger.

Der er en anden Ting, jeg har været opmærksom paa. Selv om der er Tale om samme Invaliditet, kan det blive forskellige Summer, der skal udbetales, efter som man regner med en Kapitaludbetaling eller en Renteudbetaling. Man vil se, at Erstatningen kan blive af forskellig Værdi, alt efter som den ydes paa den ene eller anden Maade, saadan som det er stillet op.

For det tredie skal jeg nævne Forholdet mellem Ulykkesforsikring og Sygeforsikring, hvad Dagpengeudbetalingen angaar. Man er her gaaet videre, end man gik i 1916, hvorefter Sygekasserne skulde betale Dagpenge de første 13 Uger. Nu foreslaar man, at Sygekasserne skal have disse Beløb refunderet, og jeg forstaar den højt-ærede og ogsaa det ærede Medlem Hr. Trier saaledes, at man egentlig helst ønskede, at Arbejdsgiverne gennem Ulykkesforsikringen i alle Tilfælde skulde udrede Dagpenge fra første Dag efter Ulykkestilfældet, og at man egentlig tænker sig, at det kunde være rart at gaa videre. Dette er maaske ligesom en Station paa Vejen ... (*Socialministeren* [Steincke]: Nej, det koster alt for meget). ... Ja, jeg forstod nok paa det ærede Medlem Hr. Trier, at der var noget der, og det glæder mig, at vi er enige paa det Punkt, at vi ikke skal gaa videre, saadan at man skulde have det hele ind derunder, da der derved blev saa uhyre mange forsikrede og Tilfælde, man skulde undersøge. Men ogsaa det, som her er foreslaaet, maa jeg anse for en betydelig Udvidelse. Jeg tror, det er et Spørgsmaal, man maa undersøge meget nøje, inden man gaar videre, end man gjorde i 1916, saadan at Forsikringsselskabet ikke forpligtes til at godtgøre Sygekassen mere end det Beløb, den tilskadekomne faar i Dagpenge